

Žrtve in grobišča revolucije

Dr. Marko Kremžar

Letos po svetu praznujejo 70. obletnico konca druge svetovne vojne. Slovenci nimamo razloga za praznovanje, ker se v tem času z žalostjo spominjamo, da nam konec vojne ni prinesel svobode, marveč strahoto množičnih pobojev in začetek komunistične totalitarne oblasti.

Atudi ta spomin, čeprav grenak, je potreben, ker je resničen, je del naše sedanosti in tudi prihodnosti. Ta spomin nam je potreben, ker nam pomaga, da prepoznavamo laži, ki se vlečejo skozi desetletja iz časov revolucije in totalitarne enoumja. Ta spomin je dragocen, ker ohranja v narodu zavest, da se je med nami zgodil v tistih časih strahoten zločin, ki ni bil nikdar obsojen, da je zavladalo tedaj nepopisno nasilje, ki ni bilo nikoli obžalovano in je zaznamovalo slovenski narod Bog ve za koliko rodov. Oživljajoč spomin je to, kajti le iz njega moreta nekoč zrasti obžalovanje in kesanje takratnih likvidatorjev in njihovih sodelavcev, kar bo tem ljudem vrnilo notranji mir, družbi pa prineslo pomiritev. To je blagodejen spomin, ki ostaja živ predvsem v zavesti in srcih oseb, družin in združenj, ki vedo, da le jasno in odkrito povedana resnica prinaša svobodnost in veselje do življenja.

Totalitarne Jugoslavije ni več. Komunistične strukture so se zrušile, a so pustile za sabo težke, vidne pa tudi nevidne posledice. V demokratični slovenski državi je nad šeststo množičnih grobišč, ki pričajo brez besed o strahotah, za katere država še ni našla besed obsodbe pa tudi ne volje, da bi to obdobje očistila laži, ki so bile orodje partijskega totalitarizma. Prav nasprotno. Stare zločine skušajo prekriti z novimi besedami. Tisoče rojakov, mož in žena, fantov, deklet in celo otrok, ki so jih v dneh po koncu druge svetovne vojne pomorili partizani po navodilih komunistične partije, skušajo zdaj predstaviti kot žrtve vojne, kar ni res. To so žrtve komunistične revolucije na Slovenskem in množična grobišča po Sloveniji niso vojna grobišča.

Komunistični likvidatorji niso jemali svojim žrtvam le življenj, sistematično so jih oropali tudi spomina in dobrega imena. Spomin na posamezne osebe naj bi bil zabrisan v množičnih grobiščih pod goro okostnjakov, skupinski spomin pa naj bi prekrila laž in kleveta. Poskusi, da bi zločine revolucionarjev pripisali vojni, je nadaljevanje prikrivanja resnice. Zdaj ko se polagoma razkriva novim generacijam nečloveška krutost množičnih likvidacij, ki so jih med nami zakrivali komunisti, bi njihovi potomci radi ta zločin prekrili s splošno anonimnostjo »vojnih grobišč«. Tako naj bi nekdanji likvidatorji in njihovi politični voditelji ostajali še naprej heroji, žrtve revolucije pa bi še naprej veljale za izdajalce.

Ker člani nekdanje partije tudi v demokratični državi obvladujejo večino medijev in političnih strank,

ustvarjajo videz, da se vrača v slovensko družbo novo enoumje. A ta videz je varljiv. Pod glasnim hrupom partizanskih popevk in rdečih zvezd se skrivajo ljudje, ki se bojijo resnice. Zavedajo se nekdanjih zločinov pa tudi tega, da ne bodo več dolgo kos izzivom novih časov. Kljub temu skušajo obdržati svoje nezasluzene privilegije s starimi gesli o »osvobodilnem boju«, ki je bil v resnici revolucija, in o »nacionalnem interesu«, ki je v resnici interes nekdanje partijske elite. Da imajo pri tem še vedno nekaj uspeha, ni le zasluga njihove aktivnosti, marveč morda v večji meri pasivnosti znatnega dela slovenske družbe, ki pri tem molči. Nekateri so se morda utrudili od neprestane hoje proti toku, drugi so tiho, kot pravijo, zaradi »ljubega miru«, tretjim je vseeno, nekateri stoje ob strani morda še vedno iz strahu, ki se ga po desetletjih totalitarizma še niso mogli rešiti. Ta množica, ki je kakor uspavana sredi mlačne in nejasne vsakdanjosti, pa se vsak hip lahko predrami. Ni mogoče predvideti, kdaj se bo to zgodilo, kakor ni bil predvidljiv trenutek padca berlinskega zidu, a zgodilo se bo. Prej ali slej se bo zrušila gospodarska, medijska in politična struktura, ki temelji na laži in prevari ter kot berlinski zid ni sposobna življenja.

Medtem pa je treba, da sodelujemo pri ohranjanju zgodovinskega spomina. Resnica osvobaja, a potrebuje zvestih ljudi. Poplivitvev spomina vodi v brezbriznost, ki omogoča preživetje partijske strukture pa tudi laži in dvomov, ki jih je zasejala. Taka poplivitvev utegne biti vsaj delno vzrok, da celo mnogi verniki pozabljajo na izredno vrednost žrtve množice mučencev, ki jih je dala slovenskemu narodu in vesoljni Cerkvi doba komunistične revolucije in totalitarne oblasti. Tudi mučenci tistega časa niso bili žrtve vojne, bili so žrtve privržencev ideologije, ki je vero sovražila. Ko bomo slovenski katoličani pričeli z zaupanjem javno častiti spomin svojih mučencev in posnemati njihove zglede, bomo našli v sebi novo moč za življenje iz vere tudi sredi današnjega sveta.

Ni konec odgovornosti za ohranjanje zgodovinskega spomina na dobo, ki je zaznamovala naš narod s prelito krvjo vernih, zavednih Slovencev. Dolžnost pričevanja je osebna in zato tudi dedna naloga, ki prehaja kakor plamenica iz roke v roko, iz roda v rod. Vedno nove generacije rojakov stojijo pred osebno preizkušnjo zvestobe in zaupanja v odrešujočo moč resnice, ki bo nekoč s svojim jasnim sijem razpršila megle pod Triglavom. Treba je vztrajati! Čas je neizprosno do mrtvih struktur in le življenje iz resnice zagotavlja rast. **D**

(Razmišljanje avtorja je bilo prvotno objavljeno v tedniku Svobodna Slovenija.)